

ΞΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ (*)

ΘΛΙΨΙΣ ΚΡΥΦΗ

(Τοῦ Ρολλινά)

ΣΙΩΠΑΙΝΕ· κρύψ' τὰ δάκρυά σου·
μάρτυς κρυφός, νά μὴ γογγύζης·
Σφάλα στους ἄλλους τὴν καρδιά σου,
κάθε φορὰ πού τὰ σφογγίζεις.

Σὲ μουσικὴ γιὰ σὲ γραμμένη
τὸ δνειρό σου μόνο χύσε·
μὴ δείχνη ὄψι δακρυσμένη...
μάρτυς κρυφός παντοῦ νά ἦσαι.

Σιώπαινε, ὡς τὸ θάνατό σου·
βουβαίν' ἢ θλίψι ἢ βαρειά...
— "Αχ! κι' ἔχει μάτια ἡ καρδιά
νά κλαίη στ' ἀλήθεια τὸν καῦμό σου!

II ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ

(Τοῦ Ρατισδών)

ΟΤΑΝ τοῦ κάμπου ἡ Θεά, π' ἄχει τὰ λούλουδα παιδῶ,
ἐγέννησε τὸν Μενεξέ, μὲ τὴ γλωμὴ του ὄψι,
καὶ τὴν βαθειά του μυρωδιά,
καὶ τὰ λεπτὰ τὰ κάλλη του καὶ τὴ γλυκειά του κόψι.

(*) ΣΗΜ.— Ὁ ἐν Σμύρνη διαπρεπὴς δικηγόρος καὶ λογογράφος, φίλτατος δὲ τοῦ Ἡμερολογίου συνεργάτης, κ. Μιχ. Ἀργυρόπουλος, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ξένα Τραγοῦδια» ἐφιλοτέχνησε τὴν μετάφρασιν πλείστων ἀριστουργημάτων τοῦ ξένου Παρνασοῦ, ἧτις ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν χάριν καὶ ἔκφρασιν τοῦ πρωτοτύπου. Ἐκ τῆς σειρᾶς ταύτης ἀποσπῶμεν τὰ ὀλίγα ἀνωτέρω, λυπούμενοι ὅτι δι' ἔλλειψιν χώρου δὲν δυνάμεθα νὰ παραθέσωμεν καὶ ἄλλα ἐξίσου εὐμορφα καὶ χαριτωμένα.

Καὶ τοῦδωσε τὴν ζηλευτὴ τῆς πεταλούδας ὡμορφιά,
 κ' ἐπάνω ἀπ' τὰ φύλλα του ἐσχρόπισε περίσσια,
 καθῶς ἐπάνω σὲ τρανὴ καὶ πλούσια ζωγραφιά,
 τὰ παρὶ γλυκὰ του χρώματα, μὲ τέχνη γυναικίσια·

Μ' ἀγάπη τὸν ἀρώτησε : — « Ἀκόμα τί 'μπορῶ
 νὰ πάρω ἀπ' τὰ πλούσια μου ὀλόγυρα βασίλεα
 καὶ νὰ 'στὸ δώσω στόλισμα, παιδί μου τρυφερό,
 νὰ σ' ἔχ' ἡ γῆ καμάρι τη; μέσ' σὲ λουλούδια χίλια ; »

— « Λίγο χορτάρι, μάνα μου, τῆς εἶπε τ' ἄνθος ταπεινά,
 γιὰ νὰ μπορῶ στὸν ἴσκιό του νὰ κρύβωμαι παντοτεινά ! »

ΤΑ ΥΣΤΕΡΝΑ ΤΗΣ ΛΟΓΙΑ

(Τοῦ Μαρτελίγκ)

Κι' ἂν γυρῶση καμμιά μέρα,
 πές μου τί νὰ τ' ἀπαντήσω ;
 — Πῶς τὸν πρόσμενα 'δῶ πέρα,
 μοναχὴ, ὡς παῦ νὰ σβύσω.

Κι' ἂν ρωτήσῃ πούσαι τάχα,
 τί ἀπόρισι νὰ δώσω ;
 — Τὸ χρυσό μου δὸς μονάχα
 δακτυλίδι· μόνο τότο !

Καὶ ἂν πάλι 'πῆ : γιατί
 ἔρημη ἡ σιγα μένει ;
 — Δεῖξ' τὴ λάμπα τὴ σθυσμένη
 καὶ τὴν πόρτα ἀνοιχτή.

Κι' ἂν χωρὶς νὰ μὲ γνωρίσῃ,
 κι' ἄλλ' ἀκόμα μ' ἐρωτήσῃ ●
 — Μίλα του γλυκά. Ποιὸς ξέρει ;
 Κι' αὐτὸς ἴσως ὑποφέρει ! .

Κι' ἂν ρωτήσῃ, πρὶν νὰ πάψῃ,
 γιὰ τὴν ὑστερνὴ σου ὄρα ;
 — Πῶς γελοῦσα, πές. ὦ; τώρα
 ἀπ' τὸ φόβο μὴ μοῦ κλάψῃ ! . .

Η ΦΟΒΕΡΑ

(ΤΟΥ ΓΚΑΪΤΕ)

ΜΙΑ μέρα τὴν ἀγάπη μου παράμερ' ἀνταμώνω
καὶ τῆς κολλέμαι στὸ λαιμό
ἀλλὰ κ' ἐκείνη μὲ θυμό :

— Γιὰ σύχασε, μοῦ φώναξε, γιατί σὲ καταδώνω.

Σκυλιάζω τότε καὶ ἐγὼ καὶ κρᾶζω : — "Ἄς ζυγώση
ὁποῖος, κυρά μου, τοῦ βαττᾶ! . . .

Δὲν τῶ 'πα, καὶ ἀγκαλιαστά :

— «Σώπα, καυμένε, μ' ἀπαντᾶ, κανεῖς νὰ μὴ μᾶς νοιώση! »

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΝ

ΤΟΥ Τάνταλου τὴν θυγατέρα
πέτρα τὴν ἔκαμαν εἰ πόνοι·
κι' ἡ Φιλομήλα μίαν ἡμέρα
ἐπέταξε σὰν χελιδόνι...

Κι' ἐγὼ ἄς ἤμουν καθρεφτάκι
παντοτεινὰ νὰ μὲ θωρῆς·
ἄς ἤμουνα, πουκαμισάκι
παντοτεινὰ νὰ μὲ φορῆς.

"Ἄς ἤμουν κρούσταλλο νερὸ
γιὰ νὰ σὲ λούζω καὶ δροσίζω,
κι' ἄς ἤμουν μύρο καθαρὸ
τὸ μύρο μου νὰ σιῦ σκορπίζω.

"Ἄς ἤμουν ζώνη κεντητῆ
καὶ στὸ λαιμὸ μαργαριτᾶρι
καὶ σάνδαλο νὰ μὲ πατῆ
τ' ἀφροπλασμένο σου ποδάρι.

Σμύρνη

ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ